

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság **Budapest**en, 2011. év december hó **8. napján** megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

A vesztegetés vétsége miatt I. r. vádlott és társa ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Bíróság 1.B.1322/2009/18. számú ítéletét I. r. és II. r. vádlottal szemben **megváltoztatja.**

Az I. r. vádlott büntetését 240 (kettőszáznegyven) napi tétel - 2.200 (kettőezer-kettőszáz) forint egy napi tétel összegű - összesen 528.000 (ötszázhuszonnyolcezer) forint pénzbüntetésre;

A II. r. vádlott büntetését 240 (kettőszáznegyven) napi tétel - 1.200 (ezerkettőszáz) forint egy napi tétel összegű - összesen 288.000 (kettőszáznyolcvannyolcezer) forint pénzbüntetésre **enyhíti.**

A pénzbüntetést meg nem fizetése esetén mindkét vádlottnál napi tételenként kell egy napi fogházban végrehajtandó szabadságvesztésre átváltoztatni.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

A Fővárosi Bíróság 1.B.1322/2009/18. számú 2010. szeptember hó 28. napján kelt ítéletével I. rendű és II. rendű vádlottat a Btk. 254.§ (1) bekezdése szerinti társtettesként elkövetett vesztegetés vétsége miatt személyenként 8 hónapi - végrehajtásában 2 évi próbaidőre felfüggesztett - fogházbüntetésre ítélte.

Az első fokú ítélet ellen mindkét vádlott az ok megjelölése nélkül, a védő elsődlegesen felmentés, másodlagosan a kiszabott büntetés enyhítése végett fellebbezett.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.16/2011/1. számú átiratában az első fokú ítélet helybenhagyását indítványozta azzal, hogy a másodfokú bíróság korrigálja a rendelkező részben a büntetés betűvel kiírt tartamában ejtett leírási hibát.

A Fővárosi Ítéltábla nyilvános ülésén nem képviseltette magát.

A vádlottak védője részletes írásbeli indokolásában a fellebbezését annyiban módosította, hogy elsődlegesen az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását, másodlagosan a vádlottak felmentését, végső esetben az ítélet megváltoztatásával enyhébb büntetés kiszabását, vagy a vádlottak előzetes mentesítésben részesítését indítványozta. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság a személyi bizonyítást nem teljes körűen folytatta le és a tanúk kihallgatása mellőzésének nem adta indokát. Szükségesnek tartotta helyszíni szemle lefolytatását, és a tanúk vallomásaiban mutatkozó ellentétek tisztázását. A II. rendű vádlott esetében hiányolta a vagyoni előny felajánlására vonatkozó bizonyítékokat, és kifogásolta a jövedéki visszaéléssel kapcsolatos büntető ügy iratai beszerzésének elmaradását. Az ítélet tábla nyilvános ülésén fellebbezésének írásban igen részletesen kifejtett indokait tartotta fenn azzal kiegészítve, hogy a vádlottak a terhükre rótt vesztegetés csekélyebb súlyú vétségi alakzatát valószínűsítették meg. A vádlottak a nyilvános ülésen szabályszerű idézés ellenére nem jelentek meg, de a Be. 362. §. /3/ bekezdése alapján a nyilvános ülés távollétükben is megtartható volt.

A védelmi fellebbezés a büntetés enyhítése vonatkozásában alapos volt.

A másodfokú bíróság az első fokú ítéletet és a megelőző eljárást teljes körben a Be. 348. § (1) bekezdése szerint felülbírált.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályok maradéktalan megtartása mellett lefolytatott bizonyítási eljárásban az ügyfelderítési kötelezettségét teljesítette, a rendelkezésre álló bizonyítékokat beszerezte, felsorolta, értékelési körébe vonta és a mérlegeléssel megállapított tényállást az ésszerű gondolkodás szabályai szerint megindokolta. A történeti tényállás megállapításához kapcsolódó indokok teljes körűek, azonban a bizonyítási indítványok elutasításának okaival adós maradt az elsőfokú bíróság, ezért ebben a körben a védelmi kifogás alapos, de az ügy érdemi elbírálásában nem releváns.

A Fővárosi Bíróság a vádlottak tagadásával szemben az 1. számú tanú vallomására alapította a tényállást, amelyet alátámasztott a haladéktalanul megtett telefonos bejelentése felettesének, a ...Intézet parancsnokának tett írásbeli jelentése, szülei vallomása, akik a helyszínen voltak és elsőként értesültek a lányukat ért vesztegetési ajánlatról, valamint a 2. számú tanú a bormintákat az intézetbe szállító, majd az átvevő 1. számú tanút hazafuvarozó tanú vallomása.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat egyenként és összhatásában is helyesen értékelte, az 1. számú tanú szavahihetőségéhez nem fért kétség. A tanú a vádlottaktól elhangzott és a minták kicserélésére irányuló, ennek vállalását jelentős összeggel honoráló vesztegetési ajánlatáról következetesen számolt be. Vallomása nem hagyott kétséget afelől, hogy mindkét vádlott szándékegységben volt, mind a cserére irányuló kijelentés, mind a nekik nem számító pénzösszeg ajánlata során. Azt is elmondta a tanú, hogy a vádlottak tájékoztatása szerint a kollégájuk követte a szállító pénzügyőrt, azt pedig a tanú utóbb tudta meg, hogy egy szomszédtól kérdezték meg a szőke, kutyás nő nevét, ezért tudták másnap név szerint keresni

és a megfelelő helyre felcsengetni. Utóbbi körülményt alátámasztja az is, hogy az 1. számú tanú vallomásából kitűnően édesanyja neve napjának ünneplése miatt ment a szülei lakására és tartózkodott ott a tényállásbeli napon. A 3. számú tanú azt is vallotta, hogy a lánya nagyon értetlenül fogadta a vesztegetési ajánlatot.

A bizonyítékok helyes értékelésével és mérlegelésével az elsőfokú bíróság hibamentes, hiánytalan és a másodfokú felülbírálat során is irányadó tényállást állapított meg, és ezért nem volt szükséges további bizonyítás lefolytatása sem. A vád tárgyává tett bűncselekmény elbírálásakor nem bír jelentőséggel, hogy ki és miként követte az 1. számú tanút, kitől tudta meg a nevét. Lényegtelen, hogy az intézet bejárata hogyan néz ki, mi látható kívülről és mit vall a portás, továbbá mit mondott el a telefonban a tanú, mivel azt utóbb írásban is rögzítette. A vád elbírálásához szükséges körben a bizonyítás teljes volt, és a vádlottak elkövetési magatartása pontosan felderítést nyert.

Az elsőfokú bíróság a megalapozott tényállásból okszerűen vont következtetést a vádlottak bűnösségére, törvényes a bűncselekmény jogi minősítése, és nem tévedett a társtettesi magatartás megállapításakor sem, mivel az irányadó és helyes tényállásból ez a jogi következtetés vonható le.

Helytálló a Fővárosi Bíróság Btk. 2. §-ára való hivatkozása, a bűncselekmény elbírálása során az elkövetéskor hatályos anyagi jogi szabályokat kell alkalmazni, mivel az irányadó és enyhébb is a jelenlegi szabályozáshoz képest.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása során irányadó enyhítő és súlyosító tényezőket helyesen feltárta és felsorolta, azt a vádlottak büntetlen előéletével kell kiegészíteni és azzal, hogy az első fokú ítélet kihirdetése óta további egy évet meghaladó időmúlás következett be. Ezek a körülmények további enyhítő tényezőként jelentkeznek mindkét vádlott büntetés kiszabása kapcsán.

Az ítélőtábla álláspontja szerint a 2 év szabadságvesztésig terjedően kiszabható büntetési tétellel fenyegetett vétség esetében a büntetés kiszabási tényezők együttes értékelése alapján eltúlzottan súlyos büntetés a szabadságvesztés. Ezért egyetértve a védelmi indítvánnyal a Btk. 87.§ (2) bekezdés alkalmazásával az ítélőtábla pénzbüntetést szabott ki.

A pénzbüntetés napi tételei számát a vádlottak személyi, és az elkövetett bűncselekmény társadalmi veszélyességéhez igazította, és figyelemmel volt arra is, hogy a pénzbüntetés kiszabását csak az enyhítő szakasz alkalmazása tette lehetővé. Az egy napi tétel összegét a vádlottak jövedelmi, vagyoni viszonyaihoz igazította, a cég tulajdonosáét magasabb, az ügyvezetőét alacsonyabb összegben állapítva meg. Az így kiszabott pénzbüntetést meg nem fizetése esetére a rendelkező részben foglaltak szerint határozott. (Btk. 51, 52. §)

A másodfokú bíróság által kiszabott büntetés tetтарыos és alkalmas a büntetési célok megfelelő biztosítására.

A másodfokú bíróság is észlelte, hogy az első fokú ítélet rendelkező része elírást tartalmaz, azonban az ügyészi indítvánnyal szemben azért nem korrigálta, mert az iratok között megtalálható az elsőfokú bíróság 20. alszámú, 2010. november 24. napján kelt kijavító végzése, amely az elírást 2010. december 7-én jogerős végzésével helyesbítette. Ezzel kapcsolatban felhívja a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság figyelmét, hogy a nem jogerős ügydöntő határozat meghozatalát követően a másodfokú bíróság bírálhatja csak felül az ítéletet, kijavító végzés erről nem hozható. Amennyiben a másodfokú felülbírálatot követően is maradt volna elírás az ítéletben, a tekintetben lett volna csak helye kijavító végzésnek.

A fent részletesen kifejtettekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Bíróság ítéletét a büntetést kiszabó részében a Be. 372. § szerint megváltoztatta, míg egyéb törvényes rendelkezéseit a Be. 371. § alapján helybenhagyta.

Az ítélet ellen a fellebbezés további lehetőségét a Be. 386. § kizárja.

Budapest, 2011. év december hó 8. napján

. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

Dr. Mató Ágnes s.k.
előadó bíró

Dr. Bartkó Levente s.k.
bíró

A Fővárosi Bíróság 1.B.1322/2009/18. számú ítélete a Fővárosi Bíróság 1.Bf.17/2011/7. számú ítéletében foglalt változás mellett jogerős és végrehajtható.

Budapest, 2011. december hó 8. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
A tanács elnöke

Kiadmány hitelül:
tisztviselő